

fører vil deraf forstaa, at jeg ikke agter at modarbejde Lovforslagets endelige Fremme i den Skikkelse, det her faar.

Ordføreren (Dalsgaard): Det glæder mig at faa det Indtryk af den ærede Ministers sidste Udtalelse, at han ikke vil fastholde helt ubetinget, at vort Ændringsforslag er fornuftstridigt eller ufornuftigt, men at det kun var ufornuftigt set fra et Administrationssynspunkt. Ja, det skal jeg med endnu større Sindsro finde mig i, end jeg fandt mig i det andet, som jeg dog heller ikke tog mig nær, fordi det ramte ikke Flertallet. Den højtærede Minister finder ikke, at $\frac{3}{4}$ -Bestemmelsen kan opretholdes i saa godt som noget Tilfælde, og der vilde derfor ikke komme noget Resultat ud af den. Jeg tror nu, at denne Bestemmelse faar en ikke helt ringe Betydning, men det faar vi siden at se. For Øjeblikket kan vi drøfte det Spørgsmaal, saa længe det skal være, uden at naa noget Resultat. Men i hvert Fald vil Bestemmelsen have den meget store Betydning, at den vil virke noget beroligende ud over Landet, hvor den Opfattelse er ved at brede sig, at det betaler sig at være arbejdsløs, og det er forfærdelig uheldigt, at man nærer en saadan Anskuelse mange Steder. Der nævnes Eksempel paa Eksempel, den og den vil ikke gaa i Arbejde, de og de ikke gaa i Tjeneste mere, for de behøver det ikke. Jeg antager, det allermeste er Overdrivelse, og naar de kommer til mig med slig Tale, har jeg sagt: Ja, nævn mig de bestemte Eksempler, saa skal jeg fremdrage dem for Arbejdsløshedsnævnet, hvis de egner sig til at fremdrages der. Men det er meget uheldigt, at en saadan Opfattelse breder sig, og derfor tror jeg, at $\frac{3}{4}$ -Bestemmelsen vil virke beroligende, og det, tror jeg, vil have meget stor Betydning.

Naar den højtærede Minister mener, at vi ikke har været lysvaagne, da vi skrev Ændringsforslagene, maa jeg sige: Ja, selv Homer kunde jo efter Sagnet sove, synes jeg, jeg har hørt — det pynter jo altid paa en Tale at kunne citere eller hentyde til Homer, saa det vil jeg ogsaa gøre. Jeg synes, at den højtærede Ministers Forslag nødvendigvis maa ændres, for det staar ikke i sidste Stykke af § 4, hvordan det omhandlede Skøn skal tilvejebringes, og man kan risikere, at man ikke kan faa Maskineriet sat i Gang ved Ministerens Forslag. Vort Forslag har ogsaa den Fordel, at der staar, hvordan

man skal faa Skønnet sat i Gang, at Arbejdsløshedsinspektøren indstiller, og Ministeren skønner. Allerede det synes jeg, er en endog stor Forbedring af den højtærede Ministers Forslag. Jeg synes imidlertid, at jeg kan skimte, at vi er omtrent enige, og det er derfor ikke værd at fortsætte Striden længere. Den højtærede Minister mener ikke, at $\frac{3}{4}$ -Bestemmelsen er gavnlig set fra vort Synspunkt, men mener heller ikke, at den kan skade set fra hans Synspunkt. Hvorfor skal vi saa strides længere om den? Jeg haaber, at den bliver vedtaget baade her og i det andet høje Ting.

Indenrigsministeren (Rode): Det var nu ikke Homer, jeg citerede, men en Kritiker, der kritiserede nogle af de døde Punkter hos Homer og erklærede, at selv Homer undertiden kunde sove. Homer selv indrømmer det vist ikke; det er noget, de store Aander sjældent indrømmer, og den ærede Ordfører var jo heller ikke tilbøjelig til at indrømme det for sit Vedkommende. Men i øvrigt var mit Citat om Lysvaagenheden heller ikke knyttet til Flertallet, men til den af det ærede Medlem paaberaabte Jurist, om hvem jeg mente, at han hverken havde læst Bogstaven eller forstaaet Aanden i Lovgivningen. Naar det ærede Medlem nu mener, at vi nærmer os til hinanden i Enighed, maa jeg maaske ogsaa tage dette som et Udtryk for, at det ærede Medlem heller ikke helt er uimodtagelig for den Argumentation, jeg har fremført her, at denne Bestemmelse, set som saglig Lovgivningsbestemmelse, ikke er Udtryk for nogen højere Fornuft; derfor kan den meget godt, politisk set, ud fra det ærede Medlems Forhold til Meningsfæller i det andet Ting, have en politisk Fornuft. Bestemmelsen er efter min Mening skadelig, for saa vidt som den bebyrder Arbejdsløshedsinspektøren og Inspektoratet med et unyttigt Arbejde. Det, den vil tilstræbe, at tilvejebringe en passende Afstand mellem Arbejdsløshedsunderstøttelserne og Lønningerne, vil ingen være mere interesseret i end netop Arbejdsløshedsinspektoratet, men det ønsker at gøre det paa en naturligere Maade end ad de Omveje, det ærede Medlem her foreslaar, ved først at opstille Grænsen $\frac{3}{4}$ og derefter fravige den. Det ærede Medlem som Ordfører og Flertallet som Helhed har med Anerkendelse optaget Arbejdsløshedsinspektørens store Udtalelse i Indstillingen, hvori Arbejdsløshedsinspektøren saa bestemt fastholder Nødvendigheden af, at der er en Afstand. Men naar